

ΣΥΓΧΡΟΝΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

ΟΙ ΤΕΧΝΗΤΟΙ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΙ

('Από τὸ περιφρημα βιβλίο τοῦ ἴστρου ΔΟΓΚΡ., διευθυντοῦ τῆς εἰδικῆς ακαδημίκης τῆς Ἀστυνομίας Παρασιών)

Τὸ χασίς, τὸ δηλητήριος τῶν θρύλων. "Οπου εἰ πειπται τὸ κάνεν γνωστὲ στὴν Εὔρωπη. Τὸ χασίς γνωστὸ καὶ στὴν ἡρ-
χιέτητα. Τὶ ἀναφέρει ἐν Ήρέδοτες καὶ ἐ Διέδωρες; Σικελιῶτες. Πᾶς ἐμεδεύσαν εἰ Σικελί. Ἐννα περιεγρα φίλτρο. Η
μεθυσμένες ιέρειες τεῦ Βεύδες. Γκωτιέ καὶ Μπωντελάρι. Τὰ διάφερα εἰδη τεῦ χασίς. Μαπευσάζει. γκωστρεύ. χριένι. κέξ.

"Ἐννα πρεμερε πετό κ.τ.λ.

Z.

"Ἄλι ὅτα τὰ δηλητήρια ποὺ μποροῦν νὰ δισσοῦν στὸν ἄνθρωπο μᾶ-
ἐφημερι εὐτυχία, τὸ χασίς εἶνε ἵστος ἔκεινο γιὰ τὸ ἀποὺ κινόλος ὁροῦν
οἱ ποὺ περιέργον θεόλοι. Τὸ χασίς ἔγινε γνωστὸ στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη
ἀπὸ τοὺς πομπάς, ἀπὸ μεγάλους πομπάς, οἱ ὅποιοι τὸ ὑπη-
σιαν τὸ ἓντεναν ποτὲ καλοῦν, ποτὲ δίνει ὅπι μόνον τὴν εὐτυχία, ἀλλὰ
καὶ τὴ δύναμι, τὴν ἀντίτυπη καὶ τὴν ἀπότητη διάδημα τῆς διανοίας.

Στὴν ἐποχὴ μαζὶ τὸ χασίς δὲν ἔχει τόσους πιστούς, μᾶνος εἶχε κατά-
το δεῖγμον μῆνον τοῦ πρασμάνου αἴνον. "Ἡσούντη τὸ ἔποντες
σιγά - σιγά καὶ πάρεγει αὐτὴ τῇ θεῷ τοῦ. Ωστόσο εξαπολούνθει νὰ τίνε
ποτὲ τὴν μᾶδας σὲ διάφορες λέσχες τοῦ Παρισιοῦ καὶ ποτὲ πάνταν
τοῦ Λονδίνου.

Τὸ χασίς, ὃς γνωστόν, παράγεται ἀπὸ τὰ ἄνθη τῆς Ἰνδίκης τα-
νάβεως, ὃ δὲ λέξεις γιὰ σις εἶνε Ἀραβική καὶ σημαίνει ξερό χόρτο.
Φάνεται τοῦς τὸ δηλητήριο ἀπότητα ἵταν γνωστὸ καὶ στὴν ἀρχαίτητα.
ὅρι βέβαιο μὲ τὴ ομηρικήν τοῦ προπασμάνην, ἀλλὰ ὑ-
ποδημάτοει μὲ ἀνάλογο τὸ Παρισιοῦ καὶ ποτὲ τοῦ Παρισιοῦ καὶ ποτὲ πάνταν
τοῦ Λονδίνου.

Ἐτοι ὁ Ηγόδοτος μᾶς
πληροφορεῖ ὅτι «οἱ Σεϊτά

κανεῖς πάς βιάζεται γιὰ νὰ
ζεκανῇ ὅσο τὸ δινατὸν πε-
ρισσότερονς καὶ νὰ ζευτε-
δεῖν γιὰ κάμπτοσν καιρὸ
ἄλλα αἴτο.

Ἐγείνει ἔτοι μόνην. Ὁ
γηρος μον, μεγάλος πειά,
οποιας στε Πανεπιστή-
μο. Ἐλέξα ώστοσο νὰ ζη-
στοι παν καὶ νὰ πεθάνω τούτα
τον...

»Πήγα λοιπὸ τόπο στὸ
Παρισιοῦ γιὰ νὰ τὸν βροῦ καὶ
νὰ μείνουμε μαζὲν. Μὰ ἀ-
πότης ἥταν πειά νέος τῆς ἐ-
ποχῆς καὶ μον ἔδεστο νὰ κα-
τατάσθι ὅτι ἡ παρούσια μου-
τὸν ἐνοχλούσθε... «Σηνγα
ά-
μενος μὲ τὴν παρούσια συ-
ταμενή, γιατὶ μον φανού-
ταν ποτὲ πικρὸ τὸ να μο-
λέη ποτὲ τὸν ἐνοχλό, ἔγοι,
ἡ μητέρα του...

»Ξαναγύρισα ἔτοι στὸν
τόπο μου...

»Σὲ λίγον καιρὸ παντρεύτηκε. Τὶ γαρά!... Θύ μ' ἔπαιρεν κοντά
του καὶ θὰ ζώστει ἔτοι ἐνομένον γιὰ πάντα... Θ' ἀποτούντα καὶ ἐγ-
γόνια!...

»Βήλες παντρεύτηκ μᾶς Ἀγγλίδα, η ὥστα μὲ μισούσε πολέ. Γιατὶ;
Γιατὶ μισούσε τοῦ ἐλάτερα τὸ παῖδι μου...

»Ἔτοι ἀναγάστηκα πάλι νὰ γένω μὲτο κοντά τους καὶ νὰ μείνω
παῖδι μόνη... Μόνηστα, καὶ φιμε...

»Ἐπειταὶ ὁ γηρος ἦργε τὴν Ἀγγλία... «Αφηρε ἔμενα καὶ
πήγαντε νὰ ζήσῃ κοντά στοὺς γονεῖς τῆς γυναικας του... Καταλαμβα-
νετε, κινούε... Τὸν ἔπανταν αἴτο διέρο του, διέρο του, τὸ γηρος μου, τὸ
παῖδι μου... Μοῦ τὸ ἐξέλεγα!...

»Ἀπὸ τότε μοι γράφει κάθε μῆνα... Στήν ἀρχῇ ἐφόρτων καὶ μ' ἔ-
βλεπε κάθε τόσο... Τούρα δὲν ἔχεται μα..

»Τέσσερα δόλαρά πορίνα γιὰ νὰ τὸν δῷ... Τὴν τελευταία φορά
ποτὲ τὸν εἶδα, είχε τὴν ὄψη τοῦ ουτιδιωμένη καὶ τὰ μαλλιά του ἀσπρα...
Αντὸς ὁ ἀνδρός του, ποὺ ἦταν σχέδιον γέρος, ἥταν τὸ παῖδι μου... Τὸ
παῖδι μου πού ἦταν τοματαφύλλον ἄλλοτε...

»Χοροὶ ἄλλο τόρα δὲν μού μέλεται να τὸ ζαναδί...
»Ἀπὸ τότε ταξέδεινο κάθε χρόνο... Πηγαντο δεξιά, αφιστεύε, κα-
θὼς βλέπετε, χωρὶς νά ἔχω γανένα κοντά μου...

»Σῆμα στὸν τὸ ζημένο σκύλο... Χάρετε, κύριε... Μή μενε-
τε πάντα κοντά μου, γιατὶ μον κάνει κακό ποὺ σᾶς τὰ εἴπο μᾶλα
ανά...»

Καθὼς ζανακατέβανα τὸ ἴόρο, γνωζόντας μὰ στιγμὴ πί-
σω, είδα τὴ γηρά κυρία σδία σ' ἔνα ἐρεπομένο τοίχο νὰ κιν-
τάζει πέρα πόρος τὰ βούνα, ποὺ τὰ σκεπάζεια τὰ βραδυνά σκότω...
Καὶ ὁ ἀνέμος ἔκανε νὰ σαλεύσῃ σὰν πένθιμη σημαία τὸ φόρε-
μά της, καὶ τὸ μικρὸ σάλι ποὺ εἶχε ριγμένο στὸν δώμο της...

ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝ

ἐμεθύσαντας ἀναπνέοντας τὶς ἀναθυμίατες τῶν σπόρων τῆς καννάβεως
τούτους διαδιστένοντας.

Διόδορος ὁ Σικελιώτης πάλι ἀναφέρει ὅτι ἡ γνωστὴς τῆς Αιγαί-
πτον ἀπειλάριντας τὶς θύλαις τον καὶ τὴν ὄργη τους πίνοντας ἔνα
ποτὸ παρασκευασμένο ἀπὸ σπόρους καννάβεως.

Ἐπίσης ὁ περιηγητὸς Ξερούλης Μάρκος Πόλο, ἀναφέρει ὅτι
τοις βορινά τῆς Ασίας συνάντησε ἔνα γέρο ὄνομαζόνευ Χασάν - Μπέν-
Σαμπάτην - Χομπάρη, ὁ ὅποιος ἔχασσοντος τρομεροὶ ἐπίδρασι στοὺς διο-
φύλων τους γάρις στὸ χασίς.

Κατὰ τὸν 15ον αἰώνα, ἔνας ἐμπόρος τοῦ Χανάν, Ροΐνς ὄνομαζό-
νενος, ὁ ὅποιος εἶχε πάι γιὰ τὴν συμφέροντα τοῦ στὶς ἀνατολικὲς Ἰν-
δίες, μᾶς δίνει ποτὲ ἀριθμοὺς πληροφορίες γιὰ τὴ γοῖη τοῦ χασίς
κατὰ τὴν ἐποχὴ ἔκεινος. Μᾶς πληροφορεῖ λοιπὸν ὅτι τὰ φύλλα καὶ οἱ
σπόροι τῆς καννάβεως ἔχουσαν ποτὸν τὸν ίδιον γιὰ νὰ διο-
νύνοντας προσαρτούσθεντον ἀπὸ τὸν τῆς Ινδίδος προσαρτούσθεντον.

Ἐπίσης ὁ Ινδός τῆς ἐπο-
χῆς ἔκεινης χρησιμοποιού-
σαν τὴν κάνναν καὶ ἀνάπτυξη
μὲ καπνὸν καὶ ὅτι οἱ γοῖης
τοῦ μίγματος μίτοι τὸ οὐς
τροχαλώδες στασιωδοὶ καὶ ε-
πίστεις, γέλια καὶ εχθρίσεις
δακρύων, πολλὲς φορές δὲ
καὶ τρέπα.

Ο φιονιδίης Σωβᾶς
ἀναφέρει πάλι ἐννέα φύλτρο
ποτὸν εἶχε ὡς βάσι τὴν κάν-
ναβι καὶ τὸ ὅποιο χρησιμο-
ποιούσαν στὶς δημοκρατίες
τελετεῖς τῆς Ινδίδος.

«Ἀναφέρονται — γράφει
— ἐννα πορό περιεργα πράγ-
ματα γιὰ τὶς ἰδιότητες αὐ-
τοῦ τοῦ φύλτρου. Ο περι-
ηγητὴς Κέιτερ εἶδε στὸ
Μαλαμάτη τῶν Ινδίδων λέ-
γεις τοῦ Βούδα, μεθε-
μονεῖς αἵ τινες, να πη-
δοῦν, νὰ χρεωνται, νὰ βγά-
ζουν ἀναφόρες κραυγές, νὰ
συντρέψουν τὰ μέλη τους,
νὰ βγάζουν ἀρρώστιο μέτο το
στόμα τους καὶ νὰ κάνουν
τραχεῖς φορεῖς... Τὶς λέ-
γεις αἵ τινες, βοτεῖ αἵ τινες
καὶ λεπτές στον καὶ τοὺς ἔ-
πιστεις στον καὶ τοὺς έ-

διοφύλων τοὺς...»

Διοσταν μᾶς ἄλλη δόση ἀπὸ τὸ ίδιο φύλτρο, γιὰ νὰ τὶς καθηράσουν.
Πράγματα δὲ σὲ μερικὴ λεπτὴ ἔκεινες ἔλαγαν ἀναπτήσεις, γιὰ νὰ τὶς καθηράσουν.

Ἐπίσης ὁ Κέιτερ αναφέρει ὅτι σὲ κατέστο γλέντει ποὺ στανει πρός
την τὸν κάποιον τῶν ιγνεών, ἥπατο μαζὲν μὲ τοὺς ἄλλους συνδι-
πόνωντας, ἵνα μέγια παρασκευασμένο ἀπὸ καννάβει καὶ ὅποιο. Αὔτοις,
ιδίως τὸ μπαν, αἴσθανθρακαν τὴν ψυχὴν τους εἰς ἀναγαλλιάκα καὶ ἀγ-
γίανταν νὰ γελοῦν ἢ πάντα τὸν αἴσθανθρακαν. Μόλις ενυπνώσει,
γαλαβλήσαν τὸ πλόγον τους καὶ καθίστηκαν, τους φωνάντας ὅτι
πετοδουν στοὺς αἴσθερες, ἵνα γέρο τὸν λαμπτοποτόσαν ἀναριθμητα
οὐράνια τούς...» Όταν ξαναγύρισαν στο πατάτο τοῦ Ινδός ιγνεωνος,
δύοστον νὰ τύνονται μὲ μια ἀγάνταστη δρέξι καὶ, ἀφού κοινωνήσαν μα-
κάρια ὅπη τὴ νύχτα μέποτας γοντετρικά δνειδα, τὴν ἄλλη μέρα ξύ-
πνωσαν ἐπειδής ἵγνεται.

Τὸ ἔτος 1845 θεωρεῖται ὡς τὸ ἐπεισόδιο τὸ τῆς εἰσόδου τοῦ χα-
σίς στὴν Εὐρώπη. Τὸ ἔπαντα γνωστό, ὅποιος ἀναφέρουμε καὶ στὸν ἄρ-
χι, οἱ ποιηταὶ τῆς ἐποχῆς ἔκεινος καὶ ποτὲ πάντον ὁ Θεόφιλος Γκρο-
τέ καὶ ὁ Κάρολος Μπωντελάρι. Είχαν ως κέντρο τῶν γαστοποτικῶν
συγκεντρώσεων τους τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ Παρισιοῦ «Πιοντάν».
ποτὲ εμεινει από τοτε ιστορια.

Δὲν ἔτρεσαν ποτὲ καυδος καὶ τὸ χασίς εἶχε κατατήσει
ὅλοκληρη τὴν ἀνωτέρα καὶ τὴν κατωτέρα τάξη τοῦ Παρι-
σιον καὶ μὲν ποτὲ τὸ σχέδιον τοὺς διανοούμενους καὶ καταλιτέγνως.
Εἶχε γίνει τὴ μᾶδας, όποιος ἀριθμός τῆς μᾶδας εἶναι σημε-
ρα ποτὲς ίδιους κινόλους τῆς Γαλλικῆς πρωτεινότητος τὰ δά-
φνα κοκτέτης.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

